

tillid til Landstinget, thi finder Landstinget, at det er rigtigt, at Loven skal løbe ud den 1ste Januar, skulde det gaa løjerligt til, om Landstinget ikke havde det moralske Mod at være sin Mening bekendt. Det forekommer mig klart, at det, som Fællesudvalgets Mindretal her foreslaar, er i formel Henseende lige stik imod det, man vil opnaa, nemlig at gøre det muligt, at Taksterne i det kommende Aar kunne blive forhøjede; det vil man afværge, men det gaar man ind paa. Flertallet i Fællesudvalget sætter Fristen til 1ste Januar, og efter den 1ste Januar kommer det tomme Rum, saa kommer *Tohu vabohu*, og saa kan Ministeren sætte Taksterne op paa egen Haand og gøre andre Forandringer. Men Mindretallet i Fællesudvalget siger: Nej, vi skulle ikke have højere Takster før den 1ste April, og naar man saa spørger hvorfor, saa siger den ærede Ordfører: Fordi Landstinget er en saa „kludet“ Forsamling, at det ikke kan staa imod; det bliver nødt til at forlænge den. Jeg kan ikke forstaa dette Ræsonnement.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juul Rysensteen*): Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at jeg før kom til at sige: den 1ste Januar 1902, jeg mente: den 1ste April 1902. Saaledes staar der jo udtrykkelig i Mindretallets Indstilling.

Madsen-Mygdal: Skønt jeg i saare meget kan slutte mig til, hvad der allerede er udtalt af det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), finder jeg det dog rigtigt for mit Vedkommende at gøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af den foreliggende Sag. Jeg skal heller ikke komme ind paa den ærede Ordførers historiske Betragtninger af denne Sags tidligere Behandling, thi vi have jo tidligere haft Lejlighed til at forhandle den med hinanden. I en Henseende har den ærede Ordfører absolut Ret. Naar han ser alene paa Loven af 1896, er det en given Sag, at dersom der ikke kommer noget inden den 1ste April 1901, saa falder Loven bort. Men den ærede Ordfører maa jo kende den Historie, der er gaet forud for Loven af 1896. Den ærede Ordfører kan jo ikke være uvidende om, at Spørgsmaalet om Henlæggelsen af Statsbanedriftens Ordning og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, under Lovgivningsmagten har staaet paa Dagsordenen i en lang Række af Aar forud for 1896, hvad der ogsaa var saare naturligt, da Statsbanedriften som Helhed taget

er det største økonomiske Anliggende, næst efter Toldafgifterne, som vi i det hele taget kende her i Landet. Det er vort største Budget paa Finansloven, og det er derfor en saare naturlig Ting, naar vi staa med en fri Forfatning, at dette store Budget og hvad dermed staar i Forbindelse ligger under Rigsdagen. Det have alle erkendt. Det Spørgsmaal har staaet paa Dagsordenen i mange Aar. Men saa lykkedes det os i 1892 at faa vedtaget en Lov, som gik ud paa, at dette Anliggende skulde lægges ind under Rigsdagen, og at der, med Hensyn til hvad der her skulde diskuteres i Dag, nemlig Taksterne, blev indsat den Bestemmelse, at senest for den i 1895—96 sammentrædende Rigsdag skulde der forelægges Forslag til Lov om Taksterne osv. Jeg tør udtale her, at Forudsætningen for Loven af 1892 var fra alle Sider den, at ved denne Lovs Vedtagelse var det en given Sag, at dette Spørgsmaal ikke længere skulde høre under Administrationen, men under Lovgivningsmagten. Et hvilket som helst Forsøg paa at undrage denne store Sag fra Lovgivningsmagtens Myndighed og Afgørelse, mener jeg derfor er i Strid med den tidligere Forudsætning, og det er i Grunden Hovedsagen ved dette Spørgsmaal. Jeg skal ikke komme ind paa at omtale Lovforslagets Enkeltheder, det har jo navnlig det ærede 10de kongevalgte Medlem gjort, og jeg er enig i, hvad han har sagt. Men jeg maa med Hensyn til, at man nu finder Takstspørgsmaalet saa brændende, gøre et Par Bemærkninger, som ikke tidligere ere fremkomne i denne Sal.

Jeg har da Lov til at sige, at i Kommissionen er der fremkommet forskellige Udtalelser i to Retninger, som ikke tyde paa, at dette Takstspørgsmaal skulde være saa brændende. Jeg skal gøre opmærksom paa, at fra sagkyndig Side har man Gang efter Gang i Kommissionen gjort gældende, at det ikke særlig er de lave Takster, der ere Skyld i det daarlige Resultat, Statsbanerne give, og ligeledes er det fra sagkyndig Side i Kommissionen flere Gange gjort gældende, at vi ikke have tilstrækkelig Erfaring endnu til at kunne vurdere de lave Taksters Betydning, og at det vilde være nyttigt, om man prøvede et Aar eller to endnu med de samme lave Takster; først efter den Tid vil man være i Stand til at danne sig et virkeligt Skøn over Virkningen af disse. Saaledes har Stillingen været tidligere i Kommissionen. Nu er dette Spørgsmaal imidlertid blevet saa overordentlig brændende, og nu skal